

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

5
Puikiosios Magnolijos

Sherryl
Woods

Namai ten, kur širdis

Draugai, kartu patyrę šilto ir šalto

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Namai ten, kur širdis

Romanas

Vilnius
2022

1

Įsitaisiusi mamos restorane prie sau įprasto staliuko, esančio šalia virtuvės, Enė Sullivan baigė valgyti omletą ir atsivertė vietinio laikraščio sporto skyrių. Vis pasiduo-davo šiam įpročiui, nors juodu su Taileriu Taunsendu, aukščiausios lygos metiku, kilusiu iš gimtojo miesto, išsiskyrė jau seniai. Enė vis tikėjosi, kad vieną dieną, išvydus jo vardą spaudoje, nebeskaudės. Kol kas taip nenutiko.

Šiandien, vos prasidėjus beisbolo sezonui balandžio viduryje, sklaidydama vietinį savaitraštį, tikėjosi patirti tik nedidelį sukrėtimą. Tačiau jai atvipo žandikaulis puslapio viršuje išvydus antraštę „Žymusis „Drąsuolių“ metikas Tajus Taunsendas ant sužeistųjų atsarginio suoloelio“. Straipsnyje buvo pranešama, kad vos po trejų rungtynių iš Sereničio kilusi beisbolo pažiba pasitraukia iš varžybų neribotam laikui dėl prieš dvi savaites atliktos peties operacijos ir galbūt dėl šios traumos turės baigti karjerą. Tikėtina, kad mėnesių mėnesius jam teks praleisti gydantis gimtajame mieste, kuriame jis jau yra apsistojęs.

Nerimastingai suspaudusi laikraštį, Enė keletą kartų giliai įkvėpė, kol įstengė atsistoti. Ji patraukė tiesiai į

restorano virtuvę ieškoti mamos, bet buvo sustabdyta virtuvės šefo Eriko Vitnio.

Enei skriejant pro šalį, Erikas susirūpinęs paklausė:

– Ei, mieloji, kas nors dega?

– Turiu pasimatyti su mama, – išrėžė ji, bandydama išsisukti iš šefo gniaužtų.

– Ji savo kabinete. Kas nutiko, Ene? Atrodai, lyg būtum išvydusi vaiduoklį.

Nors būdama paauglė ir išliedavo širdį Erikui, šią akimirką nesugebėjo ištarti nė žodžio. Enė tiesiog padavė jam laikraštį.

Erikas žvilgtelėjo į antraštę ir tyliai nusikeikė.

– Žinojau, kad taip nutiks.

Enė spoksojo į jį jausdamasi išduota.

– Visa tai žinojai? Žinojai, kad Tajuš grįžo į miestą?

Erikas linktelėjo.

– Užvakar.

– Ir mama?

Vyras vėl linktelėjo.

Šįkart nusikeikė Enė, apsisuko ir grįžo prie stalo pasiimti rankinės. Ką visi sau manė, bandydami nuslėpti nuo jos tokią didžiulę naujieną? Ypač mama, geriau nei kas kitas žinanti, kokią žalą gali padaryti paslaptys, melas ir išdavystės.

Erikas tarsi prilipo prie jos.

– Nagi, Ene, nekaltink už tai mamos. Eik į jos kabinetą. Pasikalbėkite, – tarė, įsikirščiausiai Enei lekiant pro jį į virtuvę. – Ji tik bandė tave apsaugoti.

Pasiekusi duris Enė atsisuko ir piktai paklausė:

– Kad vėl būčiau apmulkinta? Erikai, Tajuš operavo prieš dvi savaites! Kiek laiko jis praleido mieste – kelias dienas? Savaitę? Tai nutiko ne vakar.

– Esu įsitikinęs, kad Dana Sju tikėjosi pasikalbėti su tavimi, prieš išspausdinant šį straipsnį.

– Pamiršk kvailą laikraštį. Kalbame apie Serenitį iš-maniųjų telefonų ir interneto amžiuje, – nepatikliai at-rėžė Enė. – Apkalbos pasklinda per keletą minučių, o Tajaus viešnage čia – didžiulė naujiena. Po velnių, net *tu* žinotai, nors nesidomi paskalomis. Visi žinojote kur kas anksčiau, nei tai pateko į laikraštį.

– Helena reikalavo nieko nesakyti, o aš susituokęs su ja, be to, dirbu tavo mamai. Nedaug kas prasprūsta pro Puikiąsias Magnolijas. Šiuo atveju visi tą pačią aki-mirką suvokė, kas dedasi, kai tik Medė sužinojo, kad Tajui reikia operacijos.

– Iš to kyla klausimas, – karčiai tarė Enė. – Kodėl niekas nepagalvojo, kad turėčiau ir aš apie tai žinoti? – Staiga jai į galvą atėjo mintis. – Štai kur Medė buvo iš-vykusi prieš kelias savaites, ar ne? Ji buvo išvykusi pas Tajų, kai jis buvo operuojamas.

Erikas linktelėjo.

– Klausyk, turėtum žinoti ar ne – ne tai esmė, – iš-mintingai pasakė. – Jau kurį laiką gana jautriai reaguoji į viską, kas susiję su Tajumi. Niekas nežino, kaip tau padėti.

– Gerai, tebūnie. – Iš tiesų Enė puikiai suvokė dilemą. Juodu su Tajumi buvo kartu nuo jos paskutinių metų vidurinėje mokykloje ir dar porą metų paskui. Jų mo-tinos Dana Sju ir Medė buvo geriausios draugės, taigi, ir juodu su Tajumi buvo draugai visą amžinybę. Juos siejo glaudus ryšys.

Tada viskas paaiškėjo. Enė žinojo, kad išsiskyrimas buvo neišvengiamas taip pat, kaip ir tai, kad jie nuo pat

pradžių buvo įsimylėję. Šiaip ar taip, superžvaigždei sportininkui profesionalui moterys kiekviename mieste krito po kojų. Kaip tylenė Enė, mergina iš gimtojo miestelio, kasdien kovojanti su valgymo sutrikimu, galėjo varžytis su jomis, ypač kai ji vis dar mokėsi koledže?

Daugiau nei metus juodu vilkino pranešti, jog išsiskyrė, iš dalies vien dėl to, kad abu žinojo, jog sugriaus tėvų lūkesčius dėl jų bendros ateities – santuokos ir ilgo, laimingo gyvenimo kartu.

Mėnesių mėnesius aiškiai matė, kad jų santykiai byra, bet abu tai neigė. Kai įtampa ypač išaugdavo, važiuodavo į Serenitį ne tuo pačiu metu. Tais atvejais, kai šeimų susibūrimai būdavo neišvengiami, pora stengdavosi elgtis mandagiai vienas su kitu. Abu puikiai suprato, kad išsiskyrimas gali apkartinti jų motinų visą gyvenimą besitęsiančią draugystę, tad mėgino to visais būdais išvengti. Bent dėl šito jie sutarė.

Visa tai tęsėsi tol, kol viešai pasklido žinia apie Tajaus neištikimybę. Tada viskas nutrūko – daugiau juodu neapsimetinėjo, kad išsiskyrė draugiškai.

Laimei, nei jos, nei Tajaus mama daug neklausinėjo. Tai buvo per daug jautri tema. Enė numanė, kad Dana Sju ir Medė prieš daugelį metų sutarė palikti juos ramybėje. Visi žinojo, jog Puikiosios Magnolijos Dana Sju, Medė ir Helena (draugaujančios nuo vidurinės laikų) linkusios kištis į kitų gyvenimus, tačiau jos retai užsimindavo apie Tajų Enei girdint ar jam apie ją. Pastaruoju metu tylą tapo tiesiog kurtinanti.

Enė spėjo, kad jos šios temos vengė kaip ir anksčiau, nors šįkart ji nesiruošė su tuo taikstyti. Argi jos nepagalvojo, kad jai galbūt rūpi, jog Tajus buvo rimtai

sužeistas? Ar nenumanė, kaip ji jausis kasdien jį čia maitydama? Juk galėjo ją bent išpėti.

Žengiant durų link, Erikas dar kartą pabandė ją sustabdyti.

– Luktelėk! – paliepė. – Nagi, Ene. Jei nenori kalbėtis su mama, pasikalbėk su manimi. Prisiekiu, tik klausysiuosi. Gali pykti ir siautėti, kiek tik nori.

Ji niūriai jį nužvelgė.

– Nėra apie ką kalbėtis.

Tajus turėjo tokią pat teisę grįžti į Serenitį, kaip ir ji, nors tai ir sujauktų jos gyvenimą.

– Kur eini?

Ji papurtė galvą. Pati nežinojo. Tik ne į darbą, aišku kaip dieną. Ji dirbo „Kryžkelės SPA klube“, priklausančiam jos mamai, Helenai ir Tajaus motinai. Tiesą sakant, Medė jam vadovavo. Enė nenorėjo dabar su ja susidurti. Nors abi stengėsi, tačiau nuo pat tada, kai Enė išsiskyrė su Tajumi, nemaloniai jautėsi viena kitos draugijoje. Dabar būtų tūkstantį kartų blogiau. Nebuvo tikra, ar galėtų ištvirti dar vieną gailesčio kupiną Medės žvilgsnį.

Likimo ironija: SPA klube Enė dirbo sporto traumų kineziterapeute ir asmenine trenere. Turėdama kineziterapeutės išsimokslinimą ir dvejų metų patirtį, dirbant su sporto traumas patyrusiais žmonėmis Čarlstone, jai kilo mintis į SPA paslaugas įtraukti fizinę terapiją.

Nors SPA klubas buvo skirtas tik moterims, jai nekilo abejonių, kad Tajus ketina vaikščioti į reabilitaciją ne darbo valandomis, o kai SPA nieko nebus. Jis galėjo tikėtis, kad jo reabilitacija užsiims patėvis, buvęs treneris Kelas Medoksas, galbūt net kitas asmeninis fitneso treneris Eliotas Kruzas, tačiau Enei buvo aišku, kad

anksčiau ar vėliau kas nors pasiūlys ir ją. Šiaip ar taip, ji vienintelė, turinti sportininkų reabilitacijos patirties.

Darėsi bloga vien nuo minties, kad vėl turės pasimatyti su Tajumi. Prabėgo nemažai laiko nuo tada, kai ji sėkmingai įveikė anoreksiją, ir, nors niekada nesirgo bulimija, šią akimirką jai darėsi koktu vien nuo minties apie maistą. Truputėlis maisto, kuri suvalgė anksčiau, dabar teliūskavo pilve.

Plūstant niūrioms mintims Enė aiktelėjo. „Jokiu būdu!“ – pagalvojo piktai. Dėl sugrįžusio Tajaus ji nesigriebs valgymo įpročio, kuris jos vos nepražudė. Ji daug stipresnė. O jis – kiaulė. Išties tai buvo tarsi jos mantra, kurią kartodavo keliolika kartų per dieną.

– Aš – stipri, o Taileris Taunsendas – paršas! – garsiai ištarė.

Taip, tikrai, tai turėtų sulaukyti ją nuo blogų įpročių. Jei pajus, kad paslydo, visada gali ilgiau paatostogauti kur nors toli nuo Sereničio, kol sugis Tajaus petys ir jis grįš prie spalvingo, savo silpnybėms nuolaidžiaujančio gyvenimo būdo, kurį pasirinko vietoj jos.

Patenkinta savo planu, Enė svarstė galiausiai vykti į darbą, bet nusprendė, kad dar per anksti tokiam išbandymui. Todėl paskambino į SPA klubą ir paprašė Elioto perimti iš jos treniruotes, kurioms jis turės laiko, o likusias atšaukti.

– Šiandien dieną skirsiu sau, – pranešė ji.

– Oi, sužinojai apie Taju, – tarė jis užjaučiamai. – Gal galiu kuo nors padėti?

– Ar kartais jis neateina į klubą pasibaigus darbo valandoms? – paklausė Enė, nekęsdama, kad šiame mieste beveik nėra jokių paslapčių, išskyrus saugomas nuo jos.

– Buvo vos porą kartų, – pripažino Eliotas. Padvejojo, o tada pridūrė: – Pradėjau su juo dirbti. Tačiau jam sek-tųsi geriau su tavimi.

– Jau greičiau pragaras užšals, nei taip nutiks, – at-rėžė įsikarščiausiai Enė.

– Ene, tik pagalvok, – paragino Eliotas. – Jo karjera pakibusi ant plauko, juk kadaise buvote draugai.

– Jis buvo daugiau nei draugas, bet viską sugadino, – nepalenkiamai atkirto ji. – Perimsi mano treniruotes šiandien ar ne?

– Žinoma, – atsakė jis. – Užjaučiu, jog jautiesi įskau-dinta.

Enė atsiduso.

– Kad tik žinočiau, ar man skauda labiau dėl to, kad Tajus grįžo, ar todėl, kad visi sumanė tai nuo manęs nu-slėpti.

– Turbūt šiek tiek dėl abiejų, – pasakė Eliotas. – Nu-veik šiandien ką nors spontaniško, ką nors šiek tiek nu-trūktgalviško. Nuleisk garą. Pasijusi geriau.

Enė apsvarstė pasiūlymą, o tada jį atmetė. Pasijustų šiek tiek geriau tik tada, jei Eliotas – ar kas nors kitas – sutiktų išmalti Tajui marmūžę. Nusišypsojo nuo šios minties ir staiga suprato, kur turi vykti – pas vienintelį žmogų, kuris tai už ją padarytų.

Po dešimties minučių sėdėjo ant taburetės už prekys-talio tėčio techninės įrangos parduotuvėje Didžiojoje ga-tvėje ir laukė, kol šis aptarnaus klientą. Ronis Sulivanas garsėjo irzlumu ir globėjiškumu. Galbūt šiandien jai tai bus tik į naudą.

Likus dviese, tėvas ją įdėmiai nužvelgė.

– Prastai atrodo, vaikelai.

– Gali padėti man pasijusti geriau, – tarė ji.

– Išmalant Tajui marmūžę? – spėjo tėvas, įrodydamas, kad ir jis žinojo miestelio paslaptį. – Nemanau.

Mergina atsiduso.

– Kodėl gi ne? Jis to nusipelno.

Ronis nusijuokė.

– Nesiginčiju, tačiau ar gali įsivaizduoti, kas nutiktų tavo mamai ir Medei? Jos būtų priverstos pasirinkti, ką palaikyti, kaip ir aš su Kelu. Tada į tai įsitrauktų ir Helena su Eriku, o galiausiai jų pavyzdžiu paseks ir visas miestelis. Labai greitai, visiems teks dėvėti ženkliukus ar kaspinus, rodančius, kuriai pusei priklauso. Gaila, mieloji, tačiau tai pakenks verslui, o galiausiai tave praris kaltės jausmas, užvirus šią makalynę.

Nors jautėsi prastai, Enė nusijuokė iš tėčio pasamprotavimo. Tiesa, Serenitis buvo linkęs pasidalyti į skirtingas ką nors palaikančiųjų puses, o jų dviejų su Tajumi nesantaika neliktų nepastebėta, net jei tėtis jo nepriimuštų. Po velnių jos minkštą širdį, ji *jaustyti* dėl to kalta.

– Spėju, kad teks su tuo kaip nors susitaikyti, – niūriai atsakė Enė.

Tėtis prisitraukė taburetę arčiau jos ir susiraukęs ją nužvelgė.

– Ar galiu dar kuo nors padėti?

– Gali papasakoti, kodėl vyrai yra tokie liurbiai, – išpyškino mergina.

Tai nebuvo retorinis klausimas. Ji tiesiog norėjo suprasti.

– Dėl hormonų ir sveiko proto stokos, – iškart atrėžė Ronis. – Pažvelk į mane ir prisimink, kaip be jokios priežasties sugrioviau santykius su tavo mama. Pasvarstyk,

kiek užtruko, kol viskas grįžo į senas vėžias. Buvau tikras idiotas.

Jis pažvelgė į dukrą.

– Nori apie tai pasikalbėti? Žinau, kad tema skaudi, bet niekada nė žodeliu neužsiminei, kaip jauteisi, kai visa ši istorija su Tajumi iškilo aikštėn ir visos pikantiškos detalės pasklido po bulvarinius laikraščius.

– Manau, kad mano jausmai yra akivaizdūs, nėra ko analizuoti, – atsakė jam dukra.

– Kartais naudinga išsikalbėti.

Enė papurtė galvą.

– Nemanau.

– Mieloji, žinau, kaip smarkiai jis tave įskaudino, ir, jei išties manai, kad tai padėtų, vožtelėsiu jam. – Ronis padvejojo, o tada pridūrė: – Taip pat žinau, kokia svarbi tau buvo draugystė su Tajumi. Ar išties nori ją prarasti?

– Ši draugystė nutrūko jau seniai, – graudžiai pasakė Enė. Tai, kaip ir visa kita, sudaužė jai širdį. – Turiu su tuo susitaikyti, tėti. Viskas baigta. Ne vien tik santykiai, bet ir draugystė. Daugiau niekada nebepasitikėsiu Tajumi.

– Tavo mama išmoko vėl manimi pasitikėti, – švelniai priminė jai tėtis.

– Tai ne tas pats, – atsakė mergina.

Tėtis buvo teisus dėl vieno: jis, kaip ir Tajus, taip pat buvo neištikimas. Tačiau Ronis po vieno neatsargaus ir neatsakingo paslydimio pripažino savo klaidą. Tajus ne tik nepripažino, bet iki tol, kol galiausiai buvo pagautas, neištikimas buvo daugybę kartų. Kaip savo neištikimybės įrodymą jis turėjo trejų metų sūnų.

Anksčiau ar vėliau Enė gal ir būtų susitaikiusi su neištikimybe, bet kaip dėl to mielo berniuko? Jokiu būdu.

Tai ji turėjo susilaukti vaikų nuo Tajaus, o ne kažkokia turtų ieškotoja, kuri su juo permiegojo keletą kartų, o tada paliko vaiką jam mainais už didžiulę pinigų sumą, kai jis atsisakė ją vesti.

Enė žinojo bjauriausias šios istorijos smulkmenas. Sužinojo ne iš Tajaus, o iš bulvarinių laikraščių, kurie savaitę savaitėmis maitino ja skaitytojus. Jei Tajus grįžo namo, su juo yra ir mažylis. Dabar visi Serenityje, net tie, kurie anksčiau gyveno Marse ir nieko nebuvo girdėję apie jų išsiskyrimą, žino, kokia kvailė ji buvo, kad patikėjo savo širdį šiai sporto žvaigždei.

Blogiausia, nors ir patyrė išdavystę, skausmą bei pažeminimą, ji vis dar mylėjo jį. Todėl jautėsi esanti dar didesnė kvailė nei jis.

– Privalai paskambinti Enei, – Medė išrėžė Tajui, kai Sereničio laikraštyje pasirodė antraštė, skelbianti apie jo sugrįžimą. – Buvo kvaila tikėtis, jog ilgai galėsime nuslėpti, kad grįžai.

– Dana Sju turbūt jai jau papasakojo, – tarė Tajus, plėšomas baimės ir nuojautos, kad teks pasikalbėti su Ene. Jūdviejų santykiai baigėsi išties prastai, ir tik dėl jo kaltės.

– Be to, Enė nenori su manimi kalbėtis. Ji aiškiai tai pasakė prieš trejus metus.

– Kai gimė Trevoras, – spėjo motina.

Tajus linktelėjo. Jis beatodairiškai mylėjo sūnų, bet suvokė, kad Enė net po milijono metų neatleis jam – ne tik už neištikimybę, bet ir už tai, kad susilaukė vaiko nuo kitos moters. Nėra jokio paaiškinimo, kuris ją įtikintų, kad tai tik didžiulė klaida. Tvirtinimas, kad jie

tokie ne vieninteliai, išties nepasiteisino. Kaip ir priminimas, kad daugybę kartų buvo aptarę tai, jog studijuodama koledže ji gali susitikinėti su kitais, kaip ir jis, keliaudamas su staiga išgarsėjusia komanda.

„Tai nereiškia, kad turėjai teisę užtaisyti vaiką kitai moteriai, – atkirto ji, akys buvo sklidinios skausmo; tokios palūžusios Enės jis nematė nuo tada, kai jai buvo keturiolika ir jos mama, sužinojusi apie neištikimybę, išvarė tėtį. – Kaip galėčiau atleisti?“

„Nežinau, – nusiminęs pasakė Tajus. – Nuoširdžiai nežinau.“

Iš tiesų nenumanė. Tačiau, kai buvo sužeistas, galimybė sugrįžti į Serenitį ir galbūt pabandyti susitaikyti su Ene jam tapo vienintele šviesa tunelio gale. Jis galėjo lankyti reabilitaciją, kur tik norėjo, kreiptis į geriausius pasaulio trenerius, bet atsisakė visų komandos pasiūlymų, susikrovė daiktus ir su Trevoru grįžo namo. Nebuvo tikras, ką lems susitaikymas su Ene, tačiau jam buvo svarbu tai padaryti. Išmoko vieną skaudžią pamoką – suprato, kad draugystė yra daug brangesnis dalykas ir tęsiasi ilgiau nei atsitiktinis seksas. Labai gaila, kad tai suvokė tik praradęs geriausią draugę.

Nors ir buvo miestelyje, neįsivaizdavo, ką turėtų daryti toliau. Galbūt mama teisi. Gal reikėtų pradėti nuo telefono skambučio.

– Ar ji kada apie mane užsiminė? – paklausė jis, ieškodamas kokio nors ženklų, kad Enė bent šiek tiek atlyžo.

Medė papurtė galvą.

– Bent jau ne man. Ar gali kaltinti ją dėl to?

– Ne.

– Labai norėčiau, kad viskas būtų pasisukę kita linkme, Tajau. Judu...

– Viskas baigta, – kategoriškai pareiškė Tajus. – Ji taip nusprendė.

– Jei nuoširdžiai tuo tiki, kodėl sugrįžai?

– Pagalvojau, kad Trevorui būtų į naudą praleisti šiek tiek laiko su šeima.

Bent jau tai buvo tiesa. Jo sūnui reikėjo daugiau pastovumo, nei jis galėjo gauti net iš labiausiai dievinamos auklės ir tėčio, kuris ištisas dienas, o kartais ir savaites praleidžia kelyje.

Mama skeptiškai stebėjo Tajų.

– Rimtai? O ši mintis šovė tik tada, kai prasitariau, kad Enė grįžo į gimtąjį miestą?

Nespėjus jam atsakyti, ji tęsė:

– Nebūtum to sumąstęs praėjusiais metais ne sezono metu ar dar anksčiau.

– Sutapimas, – pareiškė Tajus.

– Oi, Tajau, – subarė motina. – Bent jau būk sąžiningas pats su savimi. Grįžai dėl Enės. Kam man meluojai? Taigi, ką ketini daryti, kad ištaisytum padėtį?

Vyras žvilgtelėjo per stalą į mamą ir išvydo jos veide nusivylimą. Tai matyti taip pat sunku, kaip ir prarasti Enę. Jo tėvas buvo neištikimas mamai, Tajus jo už tai nekentė, todėl neabejotinai pats turėjo elgtis daug atsakingiau. Tačiau jis – lyg tas netoli nuo obels nuriedėjęs obuolys.

– Nenumanau, ką galėčiau padaryti, – prisipažino jis.

– Na, tau reikia plano, kad judviejų keliai susikirstų. Gyvename nedideliame mieste, mūsų šeimos susijusios.

Mudvi su Dana Sju esame draugės. Kartu plėtojame verslą. Dėl Dievo meilės, Enė pas mane dirba.

Tajus susigūžė, supratęs kokią velniavą užvirė.

– Atleisk, mama. Jei tai paveiks jūsų su Dana Sju draugystę, galiu lankyti reabilitaciją kur nors kitur. Atlantoje teikiama daugybė paslaugų.

– Ne, – išsyk paprieštaravo mama. – Tavo sugrįžimas namo man, tavo broliams ir seserims – netikėtas džiaugsmas. Taip pat tai galimybė mums praleisti daugiau laiko su Trevoru.

Ji išsitiesė.

– Su Dana Sju rasime išeitį, kaip su tuo susidotori, – užtikrintai pasakė Medė. – Daugybę metų esame draugės ir visada žinojome, kad judviejų su Ene santykiai gali komplikuotis. Todėl smarkiai stengėmės to išvengti.

– O kaip dėl tavęs ir Enės? – paklausė susirūpinęs Tajus, trokšdamas, kad būtų gerai apgalvojęs savo sprendimą, prieš griaudamas kitų gyvenimą. Dabar suvokė, kaip savanaudiškai pasielgė sugrįždamas. – Ji tau – tarsi dar viena duktė, jūs dirbate kartu. Žinia, kad sukiojuosi kažkur aplinkui, ją išgąsdins. O kas, jei ji mes darbą vien norėdama išvengti manęs?

– Enė brandesnė, – užtikrintai atsakė Medė. – Ji tvirta jauna moteris. Susitvarkys.

– O kas, jei, na, žinai... – jis padvejojo, o tada išrėžė savo didžiausią baimę, kuri jį persekiojo nuo tos dienos, kai juodu išsiskyrė: – O jei ji vėl susirgs anoreksija?

Medė nerimastingai sužiuro į jį.

– Ne, Tajau! To nebus.

– Visko gali nutikti, mama, – Tajus papurtė galvą. – Po paraliais, ką sau galvojau? Ronio išsikraustymas buvo pirma priežastis, sukėlusį jos valgymo sutrikimą. Tada Enė manė, kad jos gyvenimas yra visiškai jovalas, o maistas – vienintelis dalykas, kurį gali kontroliuoti. Dabar, man šmėžuojant prieš akis, galėtų iškrėsti tą patį. Niekada sau neatleisčiau, jei taip nutiktų.

– Nenusteb, – pabrėžtinai atsakė Medė. – Kai susirgo, ji buvo tik paauglė. Dabar jai dvidešimt treji. Prabėgo metai. Patikėk, Dana Sju ir Ronis atpažins visus požymius. Enė vis dar kartais lankosi pas daktarę MakDaniels. Jos tėvai pasirūpins Ene, pajutę bent užuominą, kad atsinaujino anoreksija. Be to, ji nepalūžo, kai išsiskyrėte, todėl nėra pagrindo manyti, kad taip nutiks dabar, tau esant Serenityje.

– Sakykim.

Vis dėlto jis negalėjo nesijaudinti dėl Enės. Ji niekada nebuvo perpus tokia stipri, kaip visiems atrodė. Jis vienas iš nedaugelio žinojo, kokia Enė pažeidžiama, dar prieš jai nustatant anoreksiją. Ji dievino jį, pasitikėjo juo, kalbėdavosi su juo... ir jį įsimylėjo.

O tada jis ją išdavė. Kodėl gi? Dėl keleto nieko nereiškančių atsitiktinių nuotykių. Jis troško įrodyti savo vertę. Linksminimasis su gerbėjomis buvo tarsi perėjimo į Didžiąją lygą apeigos. Visi vaikinai mėgo atsipalaiduoti po rungtynių. Ir aplinkui visada būdavo padėti norinčių moterų.

Deja, jam prireikė nemažai laiko, kol suvokė, kaip visa tai tuščia ir beprasmiška. Su Ene jį siejo tikras ryšis, o jo vėlesni santykiai tebuvo tik seksas, kelios linksmos

akimirkos su moterimis, mėgstančiomis girtis, kad pakabino beisbolo žaidėją.

Deja, Trevoro motina mažai kuo skyrėsi nuo kitų jo gerbėjų. Juodu susipažino po rungtynių Sinsinatyje, jam ji pasirodė drovi, didelėmis rudomis akimis ir kukurūzų spalvos šilkiniais plaukais. Tylesnė ir mažiau pakvaišusi už daugybę kitų merginų. Iki pat pabaigos sugebėjo palaikyti pokalbį. Ironiška, bet joje jis išvelgė Enę primenantį pažeidžiamumą.

Kitąsyk apsilankęs Sinsinatyje, Tajus vėl pasimatė su Didi ir praleido su ja tris naktis. Trečią kartą, prie jam išvykstant, Didi pranešė, kad laukiasi.

Naujiena jį pritrenkė taip, lyg į pilvą būtų pataikęs vienas iš jo metamų kamuolių, privertė atvipti žandikaulį ir imti spjaudytis. Jis nė nežinojo Didi pavardės.

Nebuvo tikras, kad vaikas yra jo. Tajus troško įrodymų, atkakliai jų reikalavo, taip įžiebdamas tarp jų pirmąjį didžiulį ginčą. Didi, kurios pavardė pasirodė besanti Mitčel, išsižeidė. Tajus pasibaisėjo, kad ji manė jį esant tokį kvailą, kad nebūtų iš jos reikalavęs jokių įrodymų.

Svarstydamas, ar turėtų prisiimti atsakomybę, Tajus kreipėsi patarimo į komandos bičiulį.

„Myli ją?“ – pasiteiravo Džimis Falkas.

„Ne, – prisipažino Tajus. – Vos ją pažįstu.“

„Tada luktelėk. Atlik tėvystės nustatymo testą. Jei vaikas bus tavo, spręsi, ką daryti.“

Didi įsiuto, jam išdėsčius savo planą. Grasinio apie tai pranešti bulvariniams laikraščiams, jeigu jis tučiuojau jos neves. Nepaisydamas visos galimos viešos bjaurasties, Tajus laikėsi savo. Kaip tik tada jam reikėjo nueiti ir

viską prisipažinti Enei, bet jis delsė. Aišku, viskas iškilo aikštėn. Kai Trevoras gimė, net ir silpniausi jausmai Didi buvo seniai mirę ir giliai palaidoti. Teigiamas tėvystės testas nesugebėjo to pakeisti. Teisme Tajus pripažino esantis berniuko tėvas, perleido globos teises Didi, o pats įgijo teisę lankyti vaiką, pasižadėjo mokėti už vaiko išlaikymą ir netgi sutiko sumokėti didžiulę pinigų sumą, kad Didi išgytų būstą – butą su dviem miegamaisiais puikiam name.

Po dviejų mėnesių, būdamas Denveryje, jis atvėrė viešbučio kambario duris ir rado prie slenksčio krepšyje paliktą Trevorą. Didi pradingo. Akimirksniu vaikas ėmėsi vienišo tėčio vaidmens.

Dėl ankstesnio susitarimo ir Didi dingimo prireikė metus grumtis teisme, kad būtų paskelbtas vieninteliu globėju, besirūpinančiu vaiku. Tajui sunkiai sekėsi derinti tėvystę su daug fizinių jėgų reikalaujančia karjera, dėl kurios dažnai būdavo toli nuo namų. Buvo tikras košmaras rasti auklę, kuria galėtų pasitikėti, bet galiausiai jis sutiko Kasandrą – pagyvenusią moterį, užauginusią keturis savo vaikus. Ji ėmė rūpintis Trevoru taip, tarsi jis būtų vienas iš jos anūkų. Tajaus nuostabai, auklė su juo pačiu elgėsi kaip su paklydėliu sūnumi, kuriam reikia tvirtų moralinių pamokymų. Kasandra jiedviem buvo tarsi Dievo siųsta.

Bulvariniai laikraščiai su pasimėgavimu aprašė jo istoriją. Tajus numanė, kad Didi nemažai užsidirbo už suteiktą informaciją, taip pat už prie jo viešbučio durų palikto kūdikio nuotraukas.

Visa tai iškilo aikštėn anksčiau, nei Tajus pasiryžo pasikalbėti su Ene. Pasielgė kaip didžiausias bailys.

Ką Enė apie jį manė ir ką jis pats galvojo apie save, buvo nesvarbu, bent jau tol, kol ji negrižo prie ydingų valgymo įpročių. Tąs nežinojo, ar galėtų su tuo susidoroti. Jau tai, jog ją įskaudino, buvo labai blogai. Negalėtų sau atleisti, jei per jį Enė vėl susirgtų, susigadintų susikurtą normalų gyvenimą.

O gal jis perdeda galvodamas apie jai sukeltą skausmą. Galbūt ji susitaikė su praeitimi, džiaugiasi, kad pavyko jo atsikratyti. Enė galėjo gyventi toliau. Ji išties to nusipelnė, nors ši mintis jį ir slėgė.

Enė Sullivan užkariavo jo širdį prieš daugybę metų, ir ji vis dar priklausė jai... nors jo poelgiai liudijo visai ką kita.

Sudomino? Pirkite knygą
NAMAI TEN, KUR ŠIRDIS
skaitykite istoriją iki pabaigos

Dabar Enė yra atsidavusi kineziterapeutės darbui „Kryžkelės SPA klube“, kuris priklauso Puikiosioms Magnolijoms. Kai į Serenitį gydytis po patirtos traumos atvyksta Tajus, Enei tenka apsispręsti: viską pamiršti ir atleisti buvusiam mylimajam ar pykti ir toliau nuodyti sau gyvenimą.

Enė Sulivan visada svajojo grįžti į gimtąjį miestą ir sukurti šeimą su vaikystės geriausiu draugu Taileriu Taunsendu. Tajus padarė profesionalaus beisbolininko karjerą, bet ne kartą buvo jai neištikimas – įskaičiuojant romaną, kuris baigėsi prie jo durų paliktu sūnumi. Ši išdavystė sudaužė Enei širdį ir sužlugdė jos svajones apie bendrą ateitį.

Šiame širdį sušildančiame Sherryl Woods pasakojime skaitytojai susipažins su naujais „Puikiųjų Magnolijų“ veikėjais ir sužinos, kaip sekasi jau gerai pažįstamiems iš ankstesnių knygų. Penktoji serijos dalis primins svarbias gyvenimo pamokas ir vertybes: draugystės, ištikimybės reikšmę ir gebėjimą atleisti. – Lynne Welch

 svajonių knygos	 9 786090 308141	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI